

Ensordiment de [z] intervocàlica

(ALDC, I, 174. La visita)

La -s- llatina intervocàlica, que era sorda en llatí, es va sonoritzar (com en francès, portuguès, italià del nord): CASA, ROSA van passar a *ca[z]a*, *ro[z]a*; a partir, però, del s. XV, el ribagorçà, els parlars del Matarranya i el valencià central van perdre la sonoritat, de manera

que *ca[z]a* > *ca[s]a* i *ro[z]a* > *ro[s]a*, una de les característiques dels parlars apitxats en els quals, a més, [dz] > [ts], [dʒ] > [tʃ] (*do[dz]e* > *do[ts]e*, *via[dʒ]e* > *via[tʃ]e*). El contacte amb el castellà -o l'aragonès- podria trobar-se a l'origen d'aquest canvi.

